

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๖

อยู่ในป่าในเขาได้อ่านตัวเอง

กุสัจโฆนี่พระมาก ต้องอาศัยจากที่อื่น หมู่บ้านแถวนี้มีไม่มากนัก จึงต้องอาศัยทางอื่นหนุนเข้าไป พระคราวที่แล้วดูว่า ๓๐ หรือใจ ให้ต่ำกว่า ๓๐ ไม่ต่ำ พระจะว่ามากเราก็ไม่อยากจะ เพราะเป็นป่าเป็นเขา ทำเลเหมาะสมมากเหมือนกับภูวัญ ภูวัญก็เป็นทำเลที่ดีเยี่ยม เพราะฉะนั้นถึงว่าพระจะมาเท่าไร ถ้าตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบแล้วให้มา บอกตรง ๆ เลย เราเราจะรับเลี้ยง มาเท่าไรให้มาเถอะ บอกเลย เราจะรับเลี้ยง หากว่ารับเลี้ยงไม่ไหวเราจะบอก ฟังซินะ บอกให้มา คือทำเลนั้นเหมาะสมมากสำหรับพระผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติสถานที่นั้นเป็นสถานที่ที่ทรงมรรคทรงผล อำนวยผลประโยชน์ให้แก่ผู้ตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ ที่นั่นนะ เราไปเที่ยวตระเวนดูหมดแล้ว เรียกว่าถึงใจ

มาก็มาประกาศเดี๋ยวนั้นเลย แต่ก่อนมีพระสององค์สามองค์ ก็เพราะไม่มีที่โคจรบิณฑบาต แต่ทำเลนั้นเหมาะสมมาก ใครเข้าไปแล้วไม่อยากหนีละ เหมาะสม แต่ที่โคจรบิณฑบาตไม่มีนั้นลำบาก เราก็ได้ยินได้ฟังมาเรื่อย ๆ ยังหาโอกาสไม่ได้ พอได้โอกาสเราก็ไปเลย ตั้งหน้าไปดูจริง ๆ พอลงรถปั๊บแล้วเข้าเลย เที่ยวสอดนั้นสอดนี้ดูนั่นดูนี่ โอ้ย ไปที่ไหนเพลินนะ เพลิน ๆ เป็นทำเลที่เหมาะสม ๆ เงียบสงบ ๆ เวลากลางวันจะออกมาอยู่หิ้งดานกลางแจ้งก็ได้ สะดวกสบาย พอกลางวันเข้าไปในป่า มันเป็นดงอย่างนี้ เราไปเห็นเราก็พอใจเลย เพราะฉะนั้นจึงรับกันตั้งแต่บัดนั้นมา ดูเหมือนจะ ๑๐ ปีมาแล้วนะ ติดต่อมาเรื่อย ๆ พอจวนสิ้นเดือนเขาไปส่ง ๆ ไม่ให้บอกพร่อง เรื่องอาหารการกินทุกอย่างเราเป็นคนจัดเอง สั่งเองทุกอย่างเลย ตั้งแต่นั้นได้ ๑๐ กว่าปีแล้ว อันนั้นเรียกว่าประจำเลย ไม่ให้ขาดเดือนหนึ่ง ๆ ปลายเดือน ๆ เช่นอย่างวันที่ ๒๖-๒๗ ไปละ ส่งตามนั้น ทำเลนี้เหมาะสมมาก แล้วก็กุสัจโฆ เรียกว่าเสมอกันเลยสองวัดนี้

เพราะฉะนั้นที่ว่าท่านมีพระ ๓๐-๔๐ องค์นี้เราไม่มีข้อตำหนิ เพราะว่าที่มันกว้างขวางมาก ทำภาวนาที่ไหนได้หมด ทำเลไม่พอไปแออัดกันอยู่อย่างนี้ไม่เหมาะ ที่เหมาะอยู่ทางแถบนี้ก็กุสัจโฆ ผาแดง ทางนาค่าน้อย อันนี้เหมือนภูเขาที่กุสัจโฆ พวกผาแดง อยู่ตามเขาในป่าในเขารื่นเริง มันอาจจะขึ้นกับนิสัยก็ได้ แต่ส่วนมากจะชอบภูเขามากสำหรับพระนะ เป็นป่าเป็นดงก็ขอให้คงภูเขา มันหากมีอะไรแปลก ๆ อยู่ นั่นนะ ก็เราเคยเที่ยวมาพอแล้วนี่ ตามที่ระยะ ๙ ปีนี้มีตั้งแต่อย่างนั้นทั้งนั้น ตั้งแต่ขึ้นเวที บอกแล้วว่าพรรษา ๗ ล่วง

ไปแล้วพอสอบเปรียญได้ ๓ ประโยคปีนี้ก็บึ้งเลยเชื่อว่าอะไรมาวางไม่ได้ละ ตั้งแต่พรรษา ๗ นี้หมายถึงการปิดการเหียงกัน รอดเป็นรอดตาย บางทีไม่ได้นี้ก็คิดว่าชีวิตจะเหลือเลยนะ ประกอบความพากเพียร ก็เลยเหนียวขนาดไหนรู้กันหมด เพราะฉะนั้นจึงพูดได้อย่างชัดเจนซิ

มาสอนโลกนี้เราสอนแบบไม่สะทกสะท้าน เราผ่านทั้งเหตุแทบเป็นแทบตายผ่านมาตลอด ๙ ปี ไม่มีความสุขความสบายเลยแหละ ในระยะ ๙ ปีนี้ ไปแต่คนเดียว ๆ ใครก็ตามหาไม่ได้ ไปที่ไหนเช่นอย่างพระที่จะมารังแกอวดอ้างกำมั่วว่าเป็นเจ้าคณะนั้นเจ้าคณะนี้จะมาจับแบบนั้นแบบนี้ นี่ก็หมั่นก็ไม่กล้าละชิใช้ใหม่ มากี่พีดกันจริง ๆ ฟังแต่ไปก็ไปคนเดียวไม่ได้กลัวอะไรแล้ว แล้วจะไปกลัวใครอีกใช้ใหม่ละ มันมีเสมอพวกกรรมฐานเราไปเที่ยวอุกรังแก กลัวจะไปเตะถ่วงลากเขา ถ่วงแกงเขานั้นแหละ ไม่ใช่อะไรแหละ แต่เราก็ไม่ทราบว่าจะไปไหนไม่เคยมี ก็มีอยู่ที่ทางโน้น ที่ได้จำพรรษาถึง ๔ ปี อันนั้นมี มหาต่อมหาพีดกันบนภูเขาเลย ใส่กันเลย เขาฝ่ายปกครอง เรียนอะไรมันก็เรียนทันกันหมดนี้ว่าเิงทางปริยัติ ทางปฏิบัติมันจะได้เปรียบกันตรงนี้ซิเข้าใจใหม่ละ

ขัดกันอย่างเต็มเหนียวบนภูเขาเลย ก็เรียกว่าได้ลองภูมิ มหาเข้าไปป่าถูกพวกนี้จับก็คือเราหนนั้นคนเดียว พอจากนั้นลงมาแล้ว ลงมาสั่งพระอยู่ที่ดินเขา มา เราไม่ให้ไปอยู่กับเรา เราอยู่บนภูเขากับเณร ๆ หนึ่ง พวกพระให้อยู่ที่ดินเขาโน้น สำนักโน้น โอ๊ย.มากพระ พอทางนั้นลงจากภูเขาทางนี้ก็ลงมาบอกพระเณรเลยว่า บอกกำชับไว้หมด ถ้าพวกนี้จะมาตรวจใบสุทธิอะไรต้องให้รอผมเสียก่อนคนเดียวเท่านั้น ถ้าผมยังไม่ลงมายังไม่ให้เข้ามาแตะได้บอกเลยนะ พระเณรในวัดทั้งหมด เพราะคราวนี้เอากันหนักอยู่นะ จะว่ากล้าหรือไม่กล้าก็ไม่รู้ละว่าเงื่อนงำอะไร บอกละสถานที่นี้ถ้าหากว่ายังไม่สงบเราจะหนีไปไหนไม่ได้ ออกแล้วนะ ประกาศเลย เราก็ไม่เคยพบแบบป่า ๆ เดือน ๆ อย่างนี้ เรียนมาด้วยกันจะมหาโล่เบี่ยงเอา ให้อยู่ไม่ให้ยุ่งังไง มันเป็นอย่างนี้ที่นี้ของแผ่นดินไทยก็รู้แต่ไม่พูดนะ ยังไม่พูดถ้าตรงไหนไม่จ้งก็ไม่เอาละ ตรงไหนจ้ง ๆ ชัดทีเดียวบึ้งหงายเลย ๆ นั้น เอาอย่างนั้นนะ

พอลงมาบอกเลย แล้วก็ประกาศด้วย สถานที่นี้ถ้ายังไม่สงบเรียบร้อยเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้นั้น เราจะยังไม่หนีไปไหน เราจะอยู่ที่นี้ตลอดไป จนกว่าจะสงบเรียบร้อยเป็นปรกติแล้วเราอยากไปไหนก็ได้ ถ้าเราหนีไปแล้วผู้อื่นเข้ามาอยู่ไม่ได้สถานที่นี้พูดง่าย ๆ ลงเราอยู่ไม่ได้แล้วเพื่อนฝูงจะอยู่ไม่ได้เลย ถ้าโง่ก็ให้โง่แบบบัดซบ หลับหูหลับตาเขาจุงไปไหนก็ได้ ถ้าฉลาดก็ฉลาดให้เหนือกันก็ยังจะอยู่ได้ อยู่ที่นี่นะ เราฉลาดหรือโง่เราจะอยู่เราบอกอย่างนั้นเลย บอกตรง ๆ เลยนะ เจ็บทั้งนั้น จากนั้นก็ไปออกแหละ พวกนี้เข้ามา

เขามีหลักมีเกณฑ์ อย่าไปขับไปไล่เขานะ ออกทางนั้นนะ นั่นเห็นไหมละ ตั้งรับแล้วนี่นะทางนี้ตั้งรับแล้ว มีหนเดียวเราพูดตรง ๆ ที่เราเที่ยวกรรมฐานมา

ขัดกันจริง ๆ บนภูเขา เขาจะมาไล่เรา เอ้า ไล่มา ตรงไหนจะมา ก็เรียนมาด้วยกัน ทางปริยัติก็ดี จะเอาเจ้าคณะมา เจ้าคณะก็ปกครองเพื่อความร่มเย็น ไม่ได้มาขับไล่ไล่ส่งผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไล่ก็ผิดพระวินัย แน่ะ มันก็มีอยู่那儿 ก็มีแต่ทำมาชู้ชวัญเพราะที่นั่นอยู่ไม่ได้พระ ที่เราไปอยู่那儿 อยู่ไม่ได้ถูกขับ เป็นอย่างนั้นนะ เราก็ได้ยิน ไร่เรื่องได้ยิน ๆ แต่เราไม่เคยสนใจ เราจะหาอรรถาหารมม หลักธรรมวินัยมีอยู่เต็มตัวด้วยกันทุกคน เรียนมาด้วยกันทุกคน จะมาแบบไหนมันก็รู้นี้วะ มาก็มีแต่ทำมาชู้ชวัญไปอย่างนั้นแหละ ไม่กล้าจะเอาจันนะ ก็หลักเกณฑ์ของเรานั้นแน่นปึ๊ง มาซิ พูดภาษาของเราสนุก ๆ มาซิอยากตายบอกมันเลย ถ้าลงได้อยู่บนภูเขาแล้วขึ้นเวทีแล้วนั้น จะมาไล่ลงภูเขาให้ลงมาจากงีบ ๆ ลงมานี้ไม่มีทางว่างั้นเถอะนะ ใครจะตกเขาก็ให้ตกเท่านั้นเองเข้าใจหรือ เพราะหลักเกณฑ์มีอยู่ทุกคน ๆ มาหาเหตุหาผลอะไรแบบป่า ๆ ถิ่น ๆ อย่างนั้นละ

นี่เราพูดถึงเรื่องเราเที่ยวมานี้ ไปไหนก็มีแต่ไปคนเดียวเท่านั้นแหละ จะว่ากล้าหรือกลัวก็แล้วแต่ เราไปแต่คนเดียว ๆ ไปที่ไหน นี่ละส่วนมากพระถ้าไปอย่างนั้นแล้วพวกนี้ขับไล่หาเรื่องนั้นเรื่องนี้ขับ เราไม่มีมีหนเดียวเท่านั้น แต่เราไปอยู่กับหมู่กับคณะ เพราะสถานที่นั้นพระอยู่ไม่ได้ถูกขับ แต่เวลาเราไปอยู่ที่นั่น พระตั้ง ๑๐ กว่านูน เต็มอยู่ข้างใต้เราอยู่ข้างบน เรื่องราวมันเป็นอย่างนั้น ก็เห็นว่ามันจะมาตีทัพแถวนี้ให้แตกหมดแล้วนะพวกนี้คงว่าอย่างนั้นนะ จึงขึ้นมาชู้ชวัญเรา ชูก็ให้ชู้หัวหน้านี้ละวะ ขึ้นมาหัวหน้าก็ขัดกันเลย ลงมาก็บอกพระหมดทุกสิ่งทุกอย่าง เขาจะมาตรวจนั้นตรวจนี้ถ้าผมยังไม่ลงมาให้บอก ไปบอกผม ถ้าผมยังไม่ลงมาอย่าให้อะไรมาแตะบอก แม้ที่สุดไปสุทธิ เขาจะตรวจไปสุทธิห้ามให้เอาออกตรวจ รอมผมมาเสียก่อนผมจะจัดการเอง บอกหมดเลย เรารับหมดในวัดนั้น ฟังซิ ไม่กล้า เขาบอกเขาจะมาตรวจไปสุทธิ เอ้า มา บอกตรงเลย ๆ ให้มาตรวจ

นี่เราพูดถึงสถานที่เหมาะสม ทุกวันนี้ไม่มีอะไรอย่างนี้ไม่ปรากฏละ เรื่องป่า ๆ ถิ่น ๆ อย่างนี้ไม่ค่อยปรากฏ แล้วการปกครองก็แยกกัน แต่ก่อนปกครองเกี่ยวโยงกันมันถึงยุ่งละซิ ที่นี้ให้ต่างฝ่ายต่างปกครองกันก็เลยเจียบ ๆ ไป นี่เราพูดอย่างนี้พูดถึงสถานที่เหมาะสม ถ้าป่าไม่เป็นที่น่าอยู่แล้วอยู่ที่ไหน ศาสนาก็หมด พระพุทธเจ้าบำเพ็ญในป่า ตรัสรู้ในป่า พระสงฆ์สาวกบำเพ็ญในป่าตรัสรู้ในป่า แบบแผนพระวินัยทางเต็มคัมภีร์อยู่那儿เห็นไหมละ

เพราะฉะนั้น เราถึงสงวนพระเราที่อยู่ในป่าในเขาตรงไหน ๆ ให้อยู่ มีอะไรเราจะเป็นผู้เกี่ยวข้อง เหมือนที่เราเป็นกำแพงกันพระกรรมฐานปัจจุบันนี้ว่าอย่างนี้ก็ไม่ผิด พระเณรทั้งหลาย ๆ มารวมความรับผิดชอบจะมาหาเราคนเดียว กระทบมาตรงไหนจะเข้าตรงนี้ กระทบมาที่ไหนจะมาเข้าตรงนี้ จึงเรียกว่าเรารับผิดชอบผู้เดียวก็ไม่ผิด ไม่ประกาศมันก็ไม่เป็นจะว่าไง พระเณร เอ้า อยู่ ตรงไหนสะดวกสบายส่งเสริมให้อยู่ อย่างที่ว่า วัดภูวณีย์ที่ตั้ง ๔๐ กว่าพระ เอ้า อยู่ ทางกุสุมโหมนี้ก็มาก ผาแดงก็มาก แถวน้อยอยู่ ๓ แห่ง เป็นที่เหมาะสมมากที่สุดแล้ว แล้วจากนั้นไปก็ทางวัดศรีชมภูนั้นก็เหมาะ แต่มันไม่ใช่บนเขา เป็นป่าก็เหมาะ แล้ววัดดอยธรรมเจดีย์นั้นก็เหมือนกัน พระจะมากจะน้อยก็เหมาะสมด้วยกัน เพราะบนเขาด้วย เราเคยอยู่มาแล้ววัดดอยธรรมเจดีย์

นี่ละเราสงวนมากที่สุดที่เดียวป่า ถ้าองค์ไหนที่ได้ไปอยู่สถานที่ไหนอยากให้อยู่เรื่อย ๆ อย่างนั้นละ บำเพ็ญสมณธรรม ในป่าธรรมดากับในป่าด้วยเขาด้วยต่างกันนะ ป่าธรรมดา ไม่มีเขาก็ดี เรื่องดี ๆ เป็นยังงี้สำหรับหัวใจของเราะ มันไม่ค่อยเต็มเม็ดเต็มหน่วย เหมือนในป่าด้วยเขาด้วย ถ้าอย่างนั้นเหมาะตลอดเวลาเลย อยู่ที่ไหนเหมาะหมด มันหากเป็น มันอาจจะไปตามนิสัยก็ได้นะอันนี้ เราไม่ได้ว่าทุกรายไปนะ สำหรับเราเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นป่าเป็นเขาด้วยแล้วเหมาะที่สุดเลย เราจึงหาแต่อย่างนั้นตลอดมา

ที่นี้เมื่อสถานที่เหมาะสมเช่นนั้นมีอยู่ที่ใดแล้ว เอ้า ๆ ไป บอกเลยบอกพระเณรให้ไปเลย เหมาะสมที่สุด อยู่ในป่าในเขามันได้อ่านตัวเอง เข้าไปบำเพ็ญสมณธรรมได้อ่านตัวเองเรื่องราวเกี่ยวข้องกับสิ่งภายนอกภายในประสานกัน มันก็คัดเลือกได้ของดีของดีออกมาใช้ อะไรไม่ตีปัดออก ๆ นั้นพระท่านอยู่ในป่าเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ เป็นนักพิจารณาทางหัวใจ พวกเรานี้ก็บ่วิ่งข้างนอก ให้อันนี้มันตันออกไปนี้ หัวใจนี้มันตันออก แล้วก็วิ่งตามเงามันละชิ ดิ้นโน้นดินนี้ ๆ อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี อะไรก็ดี คือตัวนี้มันผลัดกันออกไป มันไม่ให้เห็นนะกิเลสตัวนี้ มันผลัดกัน อันนั้นก็อยากได้ อันนี้ก็อยากรู้ อันนี้ก็อยากเห็น อันนั้นก็อยากมี มีแต่คนอยากเต็มบ้านเต็มเมือง มีแต่คนติดคนดินเต็มบ้านเต็มเมือง ผลสุดท้ายไฟเผาโลก เพราะอำนาจของกิเลสมันออกจากหัวใจ

นี่แหละโลกไม่ได้เห็น แล้วใครเก่งมาเทียบโลกกับพระพุทธเจ้าแล้ว พระพุทธเจ้าเห็น นี่พระองค์อ่านตรงนี้ ตัวเหตุอยู่ตรงนี้ มันดินติดไปไหนมันจะออกจากนี้ ๆ ไป ที่นี้พอทางนี้ขยับปั๊บเท่านั้น สติมีปัญญา มี สติธรรมปัญญาธรรมจ่อ คอยคัดคอยเลือกคอยตัดคอยแปลงคอยปราบปรามกันอยู่ตลอดเวลา ที่นี้ค่อยสงบลง สงบลงธรรมก็ก้าวขึ้น ๆ ซิที่นี้ธรรมก้าวขึ้นก้าวไปไหนมีแต่ความสงบร่มเย็น มีแต่ความสว่างไสวภายในจิตใจ จิตใจนี้เบิก

กว้างออก ๆ ๆ นี้ผู้พิจารณาหัวใจฟังซิท่านทั้งหลาย เราพิจารณาตั้งแต่ตีกรามบ้านช่อง ถนนหนทาง ความมั่งคั่งความมีดีเด่น อันนั้นก็โก้อันนี้ก็เก๋ มันตายด้วยกันทั้งนั้นละนะ เอ้า ถ้าว่าหลวงตาบัวพูดผิดเอาไปวินิจฉัยซิ มีแต่โลกร้อน ๆ เป็นพื้นเป็นไฟเวลานี้เพราะดินกับ สิ่งเหล่านี้ เนื่องจากไม่ดูหัวใจตัวมันผลักดันออกไป

ตัวนี้มันดันออกไปให้อยากนั้นอยากนี้อย่างนั้น กินข้าวจนท้องป่องก็อยาก ตาก็อยากดู หูอยากฟัง จิตอยากคิด คิดตลอดเวลาหาเวลาไม่ได้ มีความสุขที่ไหน คนที่คิด อยู่ เหมือนฟุตบอลถูกเขาเตะกลิ้งไปกลิ้งมา ถ้ามีวิญญานมันเอาสุขมาจากไหนลูกฟุตบอล แต่ฟุตบอลไม่มีวิญญานนะ คนนี้มันมีวิญญานละซี ดิ้นโน้นดินนี้ กลิ้ง กิเลสมันเตะเอานี่ กลิ้งโน้นกลิ้งนี้ไม่ได้ดูตัวกิเลสจริง ๆ มันอยู่ที่ไหน นั้นละนักธรรมะท่านไปปฏิบัติธรรม ท่านดูหัวใจตัวมหาเหตุ ดูตัวนี้แก้ไขตรงไหน ควรแก้ตรงไหนท่านแก้ท่านผลักท่านดันท่าน ปราบปรามกันเรื่อย ๆ ค่อยสงบเย็น ๆ จิตไม่เคยสงบ ๆ ถ้ามีธรรมรักษาใจแล้วสงบ ถ้ามี แต่กิเลสว่ารักษาไม่ได้นะ เป็นมหาภัยตลอด

ถ้ามีธรรมชำระมัตระวังรักษาตัวเองแล้วจะค่อยกระจ่างออก จิตใจนี้ยังไม่เคยสงบ จะสงบ ต่อจากสงบเบิกกว้างออก ๆ สว่างไสวจ้าออก ๆ ความสุขละเอียดเข้า ๆ ฟังซิ ความสุขละเอียดเข้าไป ๆ มันเป็นอย่างนี้ เพราะกิเลสตัวเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้มันห่างมัน งามออกไป ๆ เนื่องจากน้ำดับไฟดับไปเรื่อยคือธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม น้ำดับไฟ ที่นี้ จิตใจก็ค่อยสว่างไสว ทุกสิ่งทุกอย่างเบิกกว้างไป จิตที่คับแคบที่สุดคือกิเลสบีบบังคับ พอ กิเลสจางไปนี้จิตจะกว้างออก ๆ แล้วกว้างออกเรื่อย สุดท้ายฟาดครอบโลกธาตุ เห็นไหม จิตพระพุทธรเจ้า จิตพระอรหันต์ จิตครอบโลกธาตุ เบิกกว้างออกหมด ไม่มีอะไรมาปิดมา บังหัวใจได้เลย นี่ละท่านสอนโลกท่านสอนอย่างนี้ละ ท่านเห็นผลประจักษ์เป็นบรมสุข พวกเราหันตทุกข์เอาไปแข่งท่านซิ ว่าไง นี่ละท่านปฏิบัติ

เพราะฉะนั้น ถ้ายังมีพระท่านอยู่ในป่าในเขาอยู่มรรคผลนิพพานยังมี มีผู้ปฏิบัติ ตามแนวทาง ศาสนาของพระพุทธรเจ้านี้คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานนั่นเอง สด ๆ ร้อน ๆ อยู่นี้ ก็ธรรมอยู่กับใจกิเลสอยู่กับใจ เมื่อมีธรรมเข้ามาชะล้างกิเลส กิเลสก็ค่อยจางไป ๆ ความทุกข์ก็เบาลง ๆ นั้น ความสุขก็ปรากฏขึ้นมา กิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน แต่ปล่อยให้ แต่กิเลสความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันบีบมันบีบมันไถอยู่นั้น ทุกข์ทั้งหมด ใครจะ เอาอะไรมาอดก็ตามว่ามีความสุข เพราะกิเลสส่งเสริมให้ไม่เคยมี ถ้าว่าธรรมส่งเสริมถูกต้องทันที ธรรมเป็นเครื่องดับไฟ กิเลสเป็นเครื่องก่อไฟจะเอาความสุขมาจากไหน ก่อแล้ว มันก็เผาตัวเองนั่นแหละ นั่น

นี่ละพระที่ท่านอยู่ในป่าในเขาจึงเป็นที่น่ายินดีกับท่าน ดุซึ ไม่ใช่จะคุยจะไม้จะอวด ยกครูบาอาจารย์ของตัว พ่อแม่ครูจารย์มันลูกศิษย์ของท่านมากขนาดไหน ผู้ที่ปฏิบัติศีล ปฏิบัติธรรมด้วยความจริงจังในป่าในเขา เวลาท่านมรณภาพไปแล้วอัฐิของท่านกลายเป็น พระธาตุ ที่เรานับมาได้ตั้ง ๑๐ กว่าองค์นะไม่ใช่ธรรมดา ที่เห็นชัด ๆ กันนี้เลย ที่อยู่ลับ ๆ เงียบ ๆ ก็มี ผู้ทรงมรรคทรงผลอยู่เงียบ ๆ นั้นละมากนะ พระกรรมฐาน ใครจะว่าเป็น ผ้าขี้ริ้วห่อมูตรห่อคูแหรอ ผ้าขี้ริ้วห่อทองรู้ไหมลูกศิษย์ตถาคต ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ท่านผู้ ทรงอรรถทรงธรรมทรงความสุขความเจริญความสงบเย็นใจ มักอยู่ในป่าในเขาพระนะ จะ ออกมาตลาดตเล มีแต่กระดุกหมูกะดุกว้าวเขวนคอมันจนไม่มองเห็นตัว นั้น มีถมไปอย่าง นี้ละ

ผู้ที่มีอรรถธรรมประคองหัวใจสว่างามนี้มีน้อยมาก เราจะหาที่ไหนไม่ได้ มักจะมีอยู่ในป่าพระกรรมฐานท่านอยู่ทั้งนั้น เหมือนไม่มีสติปัญญาโง่ ๆ เต่า ๆ ตุ่น ๆ นะ เซอ ๆ ซ่า ๆ แต่ภายในท่านไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ กิเลสมันอยู่ภายใน ท่านแก้กันอยู่ภายในจิตนั้น พวกเรานั่นออกมาตีตลาดมีแต่กิเลสพาดตีตลาด เอาอะไร ๆ มาอ้อวดกัน ผลสุดท้ายมีแต่ กองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมืองดีที่ไหน พิจารณาซิ จะเอาอันนี้เหอมาอวดธรรมพระพุทเจ้า ใครปฏิบัติคุณงามความดีขึ้นมาพูดยุพูดแหย่พูดถากพูดถาง พูดหัวเราะเยาะเหยียดผู้ปฏิบัติดี แต่พวกมูตรพวกคูมันเต็มอยู่ทั่วแดนโลกธาตุ ไม่เห็นดูกันบ้าง ยกมันมาขึ้นบ้างชิมูตรคู ข้านี้ดินนะ ๆ เอาไปอวดธรรมพระพุทเจ้ามีไหม ไม่เห็นมี อย่างนี้ละไอ้ความหยาบโลนของ กิเลส มันไม่ได้ว่ามันหยาบโลน มันดีเลิศทั้งนั้นแหละ มันเหยียบของดีขึ้น ตัวมันก็ยิ่งเลวลง ไป ๆ เป็นอย่างนั้นนะ

เหยียบของดีเท่าไรยิ่งเลวลง ๆ พวกเลว คิดออกแง่ไหนเลว กิริยาแสดงออกก็เลว ออกแสดงแง่ไหน ๆ เลวทั้งนั้น ๆ เพราะมันความเลวออกทางใจ ถ้าใจดีทุกอย่างจะค่อยดี ไปตาม ๆ กัน ถ้าใจไม่ดีเสียอย่างเดียวไม่มีทางดี ใครจะไปหาความเลิศเลอจากที่ไหนถ้าไม่ ชำระไฟนไฟเผาไหม้อยู่ในหัวใจนี้ออก คือกิเลสนั้นแหละอยู่ในนั้น ให้ออกด้วยธรรม แก้กัน ออก ๆ ไม่ต้องถามหาความสุขความเจริญ ไม่ต้องถามหาผลนิพพานจะจำขึ้นที่หัวใจ ของทุกคนนั้นละ จำเอานะที่พูดอย่างนี้ละ เราพูดเท่านั้นเอาแค่เสียก่อนละ พอ

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com